

Arrest

nr. 190 051 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2017 waarbij een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 29 januari 2002 tot een verblijf in het Rijk toegelaten op basis van zijn huwelijk met I.C., een Belgisch onderdaan.

1.2. Het huwelijk van verzoeker en I.C. werd op 30 april 2005 ontbonden door echtscheiding.

1.3. Verzoeker en L.P., een Nigeriaans onderdaan, traden op 8 oktober 2007 in het huwelijk.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 2 oktober 2008 de beslissing om L.P., met wie verzoeker een kind heeft, tot een tijdelijk verblijf in het Rijk te machtigen.

1.5. Bij arrest van 23 mei 2013 vernietigde het hof van beroep te Gent het huwelijk van verzoeker en I.C.

1.6. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 december 2013 de beslissing om L.P. tot een verblijf van onbeperkte duur te machtigen.

1.7. Op 5 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging.

1.8. Verzoeker diende op 29 december 2016 een aanvraag in om, in functie van zijn huwelijk met L.P. en met toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 maart 2017 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 5 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 29.12.2016 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [U.]

Voorna(a)m(en): [O.T.]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Verzoeker toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Referentiepersoon haalt aan

**dat zij reeds geruime tijd gehuwd zijn en samen ook een huis kochten.*

**dat zij reeds lang samenwonen*

**dat hij de vader is van hun 2 gezame[n]lijke kinderen, [P.U.] en [K.U.].*

**als hij niet terug moet kan hij werk[...] zoeken en vinden om financieel bij te dragen in het huishouden en ook voor de hypotheek van het huis en vooral voor de opvoeding van de twee kinderen.*

Bovenstaande argumenten rechtvaardigen niet dat de aanvraag gezinshereniging bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van betrokkene ingediend wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in het buitenland, aangezien er geen buitengewone omstandigheden aangehaald worden.

Het feit dat betrokkene effectief een gezinsleven onderhoudt betreft een element dat hier niet in vraag wordt gesteld. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied; dat wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin in

België, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie op het Belgisch grondgebied. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene heeft bewust deze situatie gesticht; hij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat hem niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen, werken, alsook de opvoeding van de kinderen zorgen verderzetten.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene gehuwd is met mevrouw [P.L.] en dat zij twee gezamenlijke kinderen hebben, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België.

Wat betreft artikel 12bis §7 en artikel 74/13 vreemdelingenwet: het hoger belang van de gezame[n]lijke kinderen in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen. Betrokkene kan na het bekomen van een visum zijn gezinsleven in België verder zetten. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer. Medisch zijn er geen bezwaren voorgelegd die een bevel in de weg staan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 14.03.2014 en op 14.12.2014. Betrokkene verkiest duidelijk geen gevolg te geven aan de Vreemdelingenwetgeving. Het feit dat betrokkene deze situatie gecreëerd heeft verplicht onze diensten niet zijn toestand toe te staan."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 5 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer, die verklaart te heten

Naam: [U.]

Voornaam: [O.T.]

[...]

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7 al. 1-1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten: geen visum

Wat betreft artikel 74/13 van de wet: het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen.

Het feit dat betrokkene hier een gevestigde echtgenote heeft en zij twee gezame[n]lijke kinderen hebben, geeft hem niet automatisch verblijfsrecht. Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties.

De kinderen kunnen gerust bij de moeder blijven in België. Ze kunnen gebruik maken van verschillende mogelijkheden tot kinderopvang in België.

Betrokkene kan tijdens zijn afwezigheid contact houden via diverse moderne communicatiemiddelen.

Meneer kan na zijn tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 14.03.2014 en op 14.12.2014."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen, 62, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Eerst en vooral verwijst verzoeker naar art. 74/13 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 dat als volgt stelt:

"Art. 74/13: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het is dus essentieel dat de DVZ rekening houdt met het belang van het kind en het gezins- en familielevens van verzoeker en dus met diens persoonlijke situatie.

In casu blijkt echter dat de motivering door de DVZ slechts een zeer algemene motivering omvat die niet gericht is op de specifieke situatie van verzoeker en dan ook niet met redenen omkleed is.

De DVZ stelt in haar motivatie eenvoudigweg dat een tijdelijke afwezigheid geen afbreuk doet aan familiale relaties en men contact kan houden via diverse moderne communicatie.

Het is overduidelijk dat het hier slechts om een algemene redenering gaat die de DVZ zonder twijfel in alle gevallen gebruikt en dus niet gericht is op de specifieke situatie van verzoeker en het belang van diens kinderen.

Verzoeker heeft immers eerst en vooral een huis gekocht met zijn vrouw en zij hebben hiertoe ook een hypothecaire lening aangegaan.

Het is dan ook essentieel dat dit wordt afbetaald en hiertoe werkt mevrouw ook en is verzoeker op zoek naar werk en zorgt momenteel voor de kinderen.

Hiermee wordt dus eerst en vooral de kinderopvang uitgespaard.

Daarnaast dient er aan te worden herinnerd dat kinderopvang een dure kost uitmaakt waarbij ook het aantal beschikbare plaatsen in de kinderopvang in België beperkt zijn.

De mededeling van DVZ dat verzoeker zijn gezin eenvoudigweg gebruik kan maken van de kinderopvang, is dan ook opnieuw slechts een algemene stelling waarbij niet gekeken wordt naar de specifieke situatie van verzoeker.

De vrouw van verzoeker is werkzaam sedert 2009 en heeft ondertussen een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, waarbij zij gemiddeld een netto-inkomen heeft van 1.250,00 euro.

Zij hebben een maandelijkse hypothecaire lening te betalen van ongeveer 600,00 euro, zodat de inkomsten van het gezin zeer beperkt zijn om nog bijkomende kosten te moeten dragen.

Door verzoeker te verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst, brengt DVZ verzoeker en diens gezin in financiële moeilijkheden, wat niet in het belang van de kinderen is.

Wanneer verzoeker daarenboven vanuit Nigeria zijn aanvraag zou doen, dient hij, zodra deze aanvraag is goedgekeurd, opnieuw kosten te maken om terug te komen naar België, wat opnieuw het gezin financiële problemen zou geven.

Dit gaat natuurlijk rechtstreeks in niet alleen tegen het belang van de kinderen, maar ook tegen het gezins- en familielevens van verzoeker.

De DVZ stelt daarenboven dat het contact tussen kinderen en verzoeker geen problemen zou kennen indien verzoeker terug dient te keren naar Nigeria omdat er contact kan worden onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Hieruit blijkt opnieuw dat de DVZ duidelijk niet de specifieke situatie van verzoeker heeft nagegaan.

Buiten het feit dat het voorzien van de nodige communicatiemiddelen in Nigeria opnieuw een kost met zich meebrengt, is het zo dat de kwaliteit van internet verbinding in Nigeria beperkt is en daarenboven sterk gehinderd wordt door o.a. aanslagen van Boko Haram:

"The rapid growth in the number of subscribers led to problems with network congestion and quality of service, prompting the telecom regulator to impose fines and sanctions on the network operators.

...

There remains considerable growth potential in rural areas where the provision of network infrastructure and operations is expensive, and consequently where mobile penetration is lower.

...

The terrorist group Boko Haram has created difficulties for network provision and maintenance in the northern states, a difficulty which neither the government nor operators are properly positioned to address."

[...]

Het contact via moderne communicatiemiddelen waarover DVZ spreekt is dus niet zo eenvoudig in deze casus als de DVZ wenst te laten uitschijnen.

Het is daarnaast ook vreemd dat DVZ een bevel tot verlaten grondgebied overlevert aan verzoeker, terwijl de Belgische staat net alle burgers formeel afraadt om naar Nigeria te reizen:

"Bovendien is de weg tussen Abuja en Kaduna bijzonder afgeraden wegens het risico van ontvoering tegen losgeld, het meest recente voorbeeld ervan is de ontvoering van twee Duitse burgers op 24 februari 2017.

Alle niet-essentiële reizen naar de deelstaten Abia, Akwa Ibom, Bayelsa, Delta, Imo en Rivers worden afgeraden.

Alle reizen naar de deelstaten Adamawa, Bauchi, Borno, Gombe, Jigawa, Kaduna, Kano, Katsina, Kebbi, Nassarawa, Niger, Plateau, Sokoto, Yobe en Zamfara worden formeel afgeraden."

[...].

"Nigeria is een arm en gevaarlijk land in West-Afrika. Vanwege de zware criminaliteit en de constante dreiging van terreuraanslagen worden reizen naar verschillende gedeeltes van het land afgeraden, terwijl men in de overige gedeeltes extreem voorzichtig dient te zijn.

Helaas is het erg gevaarlijk om rond te reizen door Nigeria en de nationale parken met haar wildleven te bezoeken. Door de huidige situatie is Nigeria absoluut geen vakantieland en wordt het afgeraden om naar dit land te reizen."

[...]

Indien DVZ stelt dat het in het geval van verzoeker zijn persoonlijke situatie mogelijk moet zijn om zonder gevaar naar Nigeria te reizen, dient DVZ hiertoe dan ook minstens een specifieke motivering te leveren waarom er geen sprake zou zijn van een discriminatie: met name het feit dat Belgische onderdanen wordt afgeraden om naar Nigeria te reizen, doch verzoeker wordt verplicht erheen te gaan?

Wat betreft een mogelijke schending van art. 8 E.V.R.M. stelt de DVZ dat een terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Als motivering stelt de DVZ zeer algemeen dat art. 8 E.V.R.M. geen vrijgeleide inhoudt en dat een tijdelijke scheiding op zich niet in strijd is met art. 8 E.V.R.M.

Tenslotte is de DVZ zeer vaag waar zij stelt dat dit slechts een tijdelijke scheiding met zich mee zou brengen.

Verzoeker zou de redenering van de DVZ niet kunnen volgen, indien de duurtijd van de scheiding met zijn kinderen inderdaad beperkt zou blijven tot een aantal weken.

De ervaring omtrent de behandelingstermijn van aanvragen gezinshereniging vanuit Afrika leert evenwel dat dit minimaal 9 maanden betreft en zelfs kan uitlopen tot een duurtijd van langer dan een volledig jaar.

De wetgeving is hieromtrent vorig jaar eveneens aangepast, waarbij de maximale behandelingstermijn van zes maanden werd verlengd tot 9 maanden, waarbij deze termijn zelfs kan verlengd worden met 3 maanden en dit tot tweemaal toe.

Deze termijnen houden daarenboven enkel en alleen rekening met dossiers, die volledig zijn, waarbij moet opgemerkt worden dat in sommige ambassades men soms bepaalde documenten dient bij te brengen, welke niet wettelijk voorzien zijn.

De totale behandelingstermijn kan bijgevolg oplopen tot maar liefst 15 maanden.

Dergelijke termijn is niet combineerbaar met het aspect van een tijdelijke scheiding.

Het gaat niet op dat een vader van zijn jonge kinderen zou gescheiden worden voor een duurtijd van langer dan een halfjaar, een volledig jaar of zelfs anderhalf jaar.

De rechtspraak van de Raad van State, waarnaar door de DVZ verwezen wordt, dateert daarenboven van voor de wetswijziging dd. 17 mei 2016, welke in werking trad vanaf 8 juli 2016.

De aangehaalde rechtspraak is bijgevolg niet langer actueel, daar de behandelingstermijn met meer dan 50 % werd verlengd.

In casu maakt een dergelijke scheiding van maar liefst 15 maanden een inbreuk uit op het fam[i]lie- en gezinsleven van verzoeker en zijn jonge kinderen en maakt dit een schending uit van art. 8 E.V.R.M..

Verzoeker dient te benadrukken dat hij hier niet vraagt om een vrijgeleide of aanhaalt dat een scheiding met het gezin in se altijd strijdig is met art. 8 E.V.R.M.

Verzoeker haalt aan dat er strijdigheid is met art. 8 E.V.R.M. in zijn specifiek geval omdat zo'n tijdelijke scheiding voor het gezin van verzoeker tot financiële problemen leidt (zie supra), er geen contact meer kan zijn tussen de kinderen en verzoeker gelet op de problemen aangaande moderne communicatie in Nigeria (zie supra), omdat het duidelijk is dat een reis naar Nigeria gevaarlijk is daar het Belgisch reisadvies hier ook tegen is (zie supra) en omdat de scheiding zeer zeker meer dan een jaar zou duren.

DVZ antwoord echter op geen enkele van deze elementen die van toepassing zijn op de individuele situatie van verzoeker.

Aan de hand van de eerder vernoemde algemene standaarddefiniëring door DVZ kan verzoeker niet begrijpen waarom in zijn concrete geval de ingeroepen elementen niet volstaan.

De schending van de voornoemde wetsartikelen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur liggen dan ook voor."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt namelijk, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van het hiertoe vereiste visum. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een echtgenote en kinderen in België heeft en heeft toegelicht waarom dit gegeven, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, geen hinderpaal vormt om in casu de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers bewering dat "de bestreden beslissing niet met redenen omkleed is" en dat slechts een zeer algemene motivering werd voorzien waarbij zijn specifieke situatie niet in aanmerking werd genomen mist feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Aangezien uit de motivering van de tweede bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers kinderen en met verzoekers gezinsleven in België en daar niet blijkt dat verzoeker enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder over het

hoofd zou hebben gezien, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – bepaling die voorziet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – heeft geschonden.

4.1.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht – door verzoeker omschreven als het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur – moet worden benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een administratieve beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker het determinerende motief in de tweede bestreden beslissing – het feit dat hij niet beschikt over een visum – niet in vraag stelt. Verzoeker houdt wel voor dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zijn gezinssituatie geen belemmering vormt om naar Nigeria terug te keren en betoogt tevens dat is voorbijgegaan aan het gegeven dat de situatie in zijn land van herkomst gevaarlijk is. Hij lijkt, met zijn feitelijke uiteenzetting en zijn verwijzing naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, derhalve te willen aangeven dat meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden onderzocht in het raam van de verplichtingen die voortvloeien uit voormelde verdragsbepalingen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat het feit dat verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren om zich administratief in regel te stellen aanleiding geeft tot de vaststelling dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker niet aantoont dat hij voorheen ooit tot een legaal verblijf in het Rijk was toegelaten of gemachtigd. Verzoeker werd in functie van een huwelijk met een Belgische vrouw weliswaar in het bezit gesteld van een verblijfsdocument, doch het bevoegde rechtscollege vernietigde dit huwelijk omdat het een schijnhuwelijk was. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op een eerder legaal verblijf in het Rijk in functie van zijn huwelijk met een Belgische vrouw. Er moet tevens worden vastgesteld dat op het ogenblik dat verzoeker in het huwelijk trad met zijn huidige echtgenote, deze evenmin tot een verblijf in het Rijk was toegelaten of gemachtigd. Beide partners wisten dus of behoorden te weten dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezinsleven in België niet was gegarandeerd. In deze situatie kan de verwijdering van een vreemdeling slechts in uitzonderlijke situaties als onverenigbaar met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM worden beschouwd (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 70). Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting dat hij samen met zijn echtgenote een woning heeft gekocht en dat een hypothecaire lening moet worden afbetaald niet aannemelijk dat hij zich in een dergelijke uitzonderlijke situatie bevindt. De woning werd immers reeds aangekocht in 2013 en er blijkt niet dat verzoeker de afgelopen jaren zijn echtgenote reeds financieel kon bijstaan bij de afbetaling van een hypothecaire lening. Verzoeker bewijst niet dat zijn gezin door zijn tijdelijke afwezigheid plots in financiële moeilijkheden zou komen. Verzoeker geeft aan nog steeds werk te zoeken. In zoverre verzoeker verder betoogt dat hij instaat voor de kinderopvang en op die wijze extra uitgaven worden vermeden kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat zijn twee kinderen nood hebben aan dagelijkse kinderopvang. Zijn kinderen zijn namelijk reeds acht en elf jaar oud en dus schoolplichtig. De echtgenote van verzoekster ontvangt voor deze kinderen ook kindergeld en er wordt niet aangetoond dat dit niet zou volstaan om eventuele korte naschoolse opvang te bekostigen. Er wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door, op basis van de voorgelegde stukken, te oordelen dat zijn kinderen van de verschillende mogelijkheden tot kinderopvang in België gebruik kunnen maken tijdens de periode dat een eventuele aanvraag tot afgifte van een visum type D wordt onderzocht. In zoverre verzoeker nog stelt dat hij kosten zal moeten maken om, eens hij een visum heeft verkregen, vanuit Nigeria naar België terug te keren moet worden gesteld dat dit voor alle vreemdelingen die een gezinshereniging in België willen bewerkstelligen het geval is en dat geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat hij de kosten van een vliegtuigreis niet zou kunnen betalen. De Raad merkt in dit verband op dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 januari 2014 een vliegtuigreis ondernam en op 29 januari 2014, evenzeer met het vliegtuig, naar België terugkeerde. Verweerder heeft ook aangegeven dat verzoeker vanuit Nigeria contacten kan onderhouden met de moderne communicatiemiddelen en verzoeker toont niet aan dat

deze vaststelling incorrect is door erop te wijzen dat de kwaliteit van de internetverbinding in Nigeria niet vergelijkbaar is met deze in België en dat aanslagen in het noorden van dat land de uitbreiding en het onderhoud van het Nigeriaanse netwerk bemoeilijken. Zijn uiteenzetting laat geenszins toe te besluiten dat er geen communicatie tussen België en Nigeria via telefoon, internet of op een andere wijze mogelijk is. Er moet ook worden benadrukt dat de scheiding van verzoeker en zijn gezinsleden in beginsel slechts van tijdelijke aard is en dat niets erop wijst dat de behandeling van deze aanvraag onredelijk lang zal duren (cf. EHRM 26 juni 2014, nr.71398/12, M.E. v. Zweden, § 100). Verzoeker houdt immers voor dat hij zijn aanvraag reeds volledig heeft voorbereid, zodat deze op korte termijn kan worden ingediend. Het feit dat de Belgische wetgever verweerder een maximumtermijn heeft opgelegd waarbinnen hij verplicht moet beslissen omtrent een aanvraag tot gezinshereniging laat verder niet toe te concluderen dat verweerder niet op korte termijn een beslissing zal nemen inzake een eventuele aanvraag tot afgifte van een visum type D indien een volledig dossier door verzoeker wordt ingediend en dat verzoeker dus lang zal gescheiden blijven van zijn gezinsleden.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij in Nigeria het slachtoffer dreigt te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In dit verband voert hij aan dat de Belgische autoriteiten Belgische burgers in een reisadvies afraden om naar Nigeria te reizen. Een dergelijk reisadvies is evenwel gericht aan Belgische onderdanen en impliceert geenszins dat vaststaat dat onderdanen van het land waarop het reisadvies betrekking heeft een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. De bestreden beslissing verplicht verzoeker ook niet om zich te begeven naar gebieden in Nigeria die hij zelf als gevaarlijk beschouwt. De huidige situatie in Nigeria heeft verzoeker er daarenboven niet toe gebracht om een asielaanvraag in te dienen, zodat de Raad enkel kan besluiten dat hij er blijkbaar zelf niet van is overtuigd dat de toestand in zijn land dusdanig is dat hij er zich niet naartoe kan begeven.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder de bepalingen van de artikelen 3 of 8 van het EVRM heeft geschonden. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

4.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de tweede bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.2.6. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 12bis, 62, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Opnieuw dient te worden geconcludeerd dat DVZ enkel een standaardformulering gebruikt en niet ingaat op de specifieke situatie van verzoeker.

De door hem aangehaalde elementen rechtvaardigen wel degelijk waarom verzoeker zijn aanvraag in België heeft gedaan en niet in een diplomatieke post in zijn geboorteland.

Deze elementen dienen wel degelijk aanvaard [te] worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen.

Aangaande de schending van art. 8 E.V.R.M. stelt de DVZ opnieuw eenvoudigweg dat het recht op gezins- en familielevens geen vrijgeleide inhoudt en dat een tijdelijke scheiding op zich niet in strijd is met art. 8 E.V.R.M.

Verzoeker is hiermee absoluut het niet mee eens.

De DVZ verklaart niet waarom er in geval van de specifieke situatie van verzoeker geen schending zou zijn van art. 8 E.V.R.M.

Daarentegen erkent de DVZ expliciet dat er effectief sprake is van een gezinsleven.

De DVZ herhaalt daarnaast ook een aantal argumenten van verzoeker met name het feit dat hij twee minderjarige kinderen heeft, reeds lange tijd gehuwd is, er sprake is van een lening en verzoeker en zijn gezin het financieel zwaar hebben,... (zie ook supra).

Niettemin weerlegt de DVZ al deze argumenten dan weer simpelweg door te stellen dat zij op zich niet rechtvaardigen dat de aanvraag gezinshereniging bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoeker wordt ingediend.

De enige 'reden' die de DVZ geeft is dat een huwelijk met mevrouw [L.] en het feit ze twee gezamenlijke kinderen hebben, niet automatisch verblijfsrecht geeft, wat dus opnieuw niet als een afdoende en duidelijke motivering kan beschouwd worden.

Wat betreft het hoger belang van de kinderen en het recht op gezins- en familielevens dat de dienst DVZ specifiek dient na te gaan, conform art. 74/13 Vreemdelingenwet van 15/12/1980, maakt de DVZ zich opnieuw er eenvoudigweg vanaf met algemene standaardformulering.

Namelijk dat het maar tijdelijk is en dat er sociale media is om contact te houden.

Het is overduidelijk dat het hier slechts om een algemene redenering gaat die de DVZ zonder twijfel in alle gevallen gebruikt en dus niet gericht is op de specifieke situatie van verzoeker en het belang van diens kinderen.

Verzoeker heeft immers eerst en vooral een huis gekocht met zijn vrouw en zij hebben hiertoe ook een hypothecaire lening aangegaan.

Het is dan ook essentieel dat dit wordt afbetaald en hiertoe werkt mevrouw ook en is verzoeker op zoek naar werk en zorgt momenteel voor de kinderen.

Hiermee wordt dus eerst en vooral de kinderopvang uitgespaard.

Daarnaast dient er aan te worden herinnerd dat kinderopvang een dure kost uitmaakt waarbij ook het aantal beschikbare plaatsen in de kinderopvang in België beperkt zijn.

De mededeling van DVZ dat verzoeker zijn gezin eenvoudigweg gebruik kan maken van de kinderopvang, is dan ook opnieuw slechts een algemene stelling waarbij niet gekeken wordt naar de specifieke situatie van verzoeker.

De vrouw van verzoeker is werkzaam sedert 2009 en heeft ondertussen een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, waarbij zij gemiddeld een netto-inkomen heeft van 1.250,00 euro.

Zij hebben een maandelijkse hypothecaire lening te betalen van ongeveer 600,00 euro, zodat de inkomsten van het gezin zeer beperkt zijn om nog bijkomende kosten te moeten dragen.

Door verzoeker te verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst, brengt DVZ verzoeker en diens gezin in financiële moeilijkheden, wat niet in het belang van de kinderen is.

Wanneer verzoeker daarenboven vanuit Nigeria zijn aanvraag zou doen, dient hij, zodra deze aanvraag is goedgekeurd, opnieuw kosten te maken om terug te komen naar België, wat opnieuw het gezin financiële problemen zou geven.

Dit gaat natuurlijk rechtstreeks in niet alleen tegen het belang van de kinderen, maar ook tegen het gezins- en familieleven van verzoeker.

De DVZ stelt daarenboven dat het contact tussen kinderen en verzoeker geen problemen zou kennen indien verzoeker terug dient te keren naar Nigeria omdat er contact kan worden onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Hieruit blijkt opnieuw dat de DVZ duidelijk niet de specifieke situatie van verzoeker heeft nagegaan.

Buiten het feit dat het voorzien van de nodige communicatiemiddelen in Nigeria opnieuw een kost met zich meebrengt, is het zo dat de kwaliteit van internet verbinding in Nigeria beperkt is en daarenboven sterk gehinderd wordt door o.a. aanslagen van Boko Haram:

"The rapid growth in the number of subscribers led to problems with network congestion and quality of service, prompting the telecom regulator to impose fines and sanctions on the network operators.

...

There remains considerable growth potential in rural areas where the provision of network infrastructure and operations is expensive, and consequently where mobile penetration is lower.

...

The terrorist group Boko Haram has created difficulties for network provision and maintenance in the northern states, a difficulty which neither the government nor operators are properly positioned to address."

[...]

Het contact via moderne communicatiemiddelen waarover DVZ spreekt is dus niet zo eenvoudig in deze casus als de DVZ wenst te laten uitschijnen.

Het is daarnaast ook vreemd dat DVZ een bevel tot verlaten grondgebied overlevert aan verzoeker, terwijl de Belgische staat net alle burgers formeel afraadt om naar Nigeria te reizen:

"Bovendien is de weg tussen Abuja en Kaduna bijzonder afgeraden wegens het risico van ontvoering tegen losgeld, het meest recente voorbeeld ervan is de ontvoering van twee Duitse burgers op 24 februari 2017.

Alle niet-essentiële reizen naar de deelstaten Abia, Akwa Ibom, Bayelsa, Delta, Imo en Rivers worden afgeraden.

Alle reizen naar de deelstaten Adamawa, Bauchi, Borno, Gombe, Jigawa, Kaduna, Kano, Katsina, Kebbi, Nassarawa, Niger, Plateau, Sokoto, Yobe en Zamfara worden formeel afgeraden."

[...]

Nigeria is een arm en gevaarlijk land in West-Afrika. Vanwege de zware criminaliteit en de constante dreiging van terreuraanslagen worden reizen naar verschillende gedeeltes van het land afgeraden, terwijl men in de overige gedeeltes extreem voorzichtig dient te zijn.

...

Helaas is het erg gevaarlijk om rond te reizen door Nigeria en de nationale parken met haar wildleven te bezoeken. Door de huidige situatie is Nigeria absoluut geen vakantieland en wordt het afgeraden om naar dit land te reizen."

[...]

Indien DVZ stelt dat het in het geval van verzoeker zijn persoonlijke situatie mogelijk moet zijn om zonder gevaar naar Nigeria te reizen, dient DVZ hiertoe dan ook minstens een specifieke motivering te

leveren waarom er geen sprake zou zijn van een discriminatie: met name het feit dat Belgische onderdanen wordt afgeraden om naar Nigeria te reizen, doch verzoeker wordt verplicht erheen te gaan?

Wat betreft een mogelijke schending van art. 8 E.V.R.M. stelt de DVZ dat een terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Als motivering stelt de DVZ zeer algemeen dat art. 8 E.V.R.M. geen vrijgeleide inhoudt en dat een tijdelijke scheiding op zich niet in strijd is met art. 8 E.V.R.M.

Tenslotte is de DVZ zeer vaag waar zij stelt dat dit slechts een tijdelijke scheiding met zich mee zou brengen.

Verzoeker zou de redenering van de DVZ niet kunnen volgen, indien de duurtijd van de scheiding met zijn kinderen inderdaad beperkt zou blijven tot een aantal weken.

De ervaring omtrent de behandelingstermijn van aanvragen gezinshereniging vanuit Afrika leert evenwel dat dit minimaal 9 maanden betreft en zelfs kan uitlopen tot een duurtijd van langer dan een volledig jaar.

De wetgeving is hieromtrent vorig jaar eveneens aangepast, waarbij de maximale behandelingstermijn van zes maanden werd verlengd tot 9 maanden, waarbij deze termijn zelfs kan verlengd worden met 3 maanden en dit tot tweemaal toe.

Deze termijnen houden daarenboven enkel en alleen rekening met dossiers, die volledig zijn, waarbij moet opgemerkt worden dat in sommige ambassades men soms bepaalde documenten dient bij te brengen, welke niet wettelijk voorzien zijn.

De totale behandelingstermijn kan bijgevolg oplopen tot maar liefst 15 maanden.

Dergelijke termijn is niet combineerbaar met het aspect van een tijdelijke scheiding.

Het gaat niet op dat een vader van zijn jonge kinderen zou gescheiden worden voor een duurtijd van langer dan een halfjaar, een volledig jaar of zelfs anderhalf jaar.

De rechtspraak van de Raad van State, waarnaar door de DVZ verwezen wordt, dateert daarenboven van voor de wetswijziging dd. 17 mei 2016, welke in werking trad vanaf 8 juli 2016.

De aangehaalde rechtspraak is bijgevolg niet langer actueel, daar de behandelingstermijn met meer dan 50 % werd verlengd.

In casu maakt een dergelijke scheiding van maar liefst 15 maanden een inbreuk uit op het fam[i]lie- en gezinsleven van verzoeker en zijn jonge kinderen en maakt dit een schending uit van art. 8 E.V.R.M.. Op al deze punten gaat de DVZ niet in.

Verzoeker kan op basis van deze standaardformulering dus onmogelijk nagaan waarom zijn specifieke aanvraag dient te gebeuren bij de ambassade in Nigeria.

De DVZ gaat immers niet in op de redenen die verzoeker aanhaalt, doch gebruikt enkel [een] standaardformulering zonder dat zij op enig moment specifiek ingaat op de situatie van verzoeker, het belang van zijn twee kinderen en het recht op zijn gezins- en familieleden.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII).

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

4.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers bewering dat slechts werd voorzien in een standaardmotivering waarbij niet werd ingegaan op zijn specifieke situatie is slechts een ontkenning van de realiteit. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk uiteengezet welke gegevens verzoeker aanbracht ter onderbouwing van zijn standpunt dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bestaan en verweerder heeft duidelijk aangegeven dat hij van oordeel is dat deze gegevens geen afwijking van de in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene regel die bepaalt dat een visum met het oog op een gezinshereniging moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke post kunnen rechtvaardigen. Waar verzoeker stelt dat verweerder nalaat hieromtrent verder te motiveren dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verweerder heeft daarenboven nader uiteengezet dat de gegevens die verzoeker aanbracht wijzen op het bestaan van een gezinsleven, maar dat dit gezinsleven niet ernstig wordt verstoord indien hij naar zijn land van herkomst moet terugkeren om een aantal noodzakelijke formaliteiten te vervullen, aangezien het slechts om een tijdelijke scheiding gaat en hij verder contact met het gezin kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verweerder heeft ook geduid dat verzoeker, nadat hij zich in regel heeft gesteld en eventueel een visum heeft verkregen, alsnog zijn toekomst in België zal kunnen uitbouwen, zal kunnen werken en zijn kinderen verder zal kunnen opvoeden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. De door verzoeker in het tweede middel aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht – door verzoeker wederom omschreven als het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur – dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel bepaalt dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen bevindt zijn aanvraag tot gezinshereniging moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier, in artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omschreven, gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België, met name:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,
4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij

de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker zich niet bevindt in een situatie zoals bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft echter te kennen zich in een situatie te bevinden zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij geen buitengewone omstandigheid aantoonde die hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Verzoeker stelt dat indien hij naar zijn land van herkomst dient terug te keren zijn gezin hierdoor in financiële moeilijkheden dreigt te komen en dat verweerder hieraan is voorbijgegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn schrijven waarin hij uiteenzette waarom het voor hem bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen via de reguliere procedure niet expliciet heeft aangegeven dat het voor hem om financiële redenen niet mogelijk was om een aanvraag tot afgifte van een visum type D in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Hij heeft weliswaar melding gemaakt van het feit dat er een woning werd aangekocht en dat eens zijn aanvraag tot gezinshereniging zou zijn ingewilligd hij werk zou kunnen vinden en financieel zou kunnen bijdragen om allerhande kosten te dragen, maar hij heeft nergens duidelijk gesteld dat er zich actueel een financieel probleem zou stellen binnen het gezin. Hij heeft daarentegen gepoogd aan te tonen dat er is voldaan aan de vereiste dat zijn echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wat, gelet op artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, een voorwaarde is om een recht op gezinshereniging in functie van zijn echtgenote te kunnen laten gelden. Hij kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder op basis van zijn argumentatie en de voorgelegde stukken – waarbij moet worden gesteld dat hij geen bewijs aanbracht van zijn bewering dat maandelijks zeshonderd euro aan hypotheeklasten moet worden betaald, doch wel stukken waaruit kan worden afgeleid dat zijn echtgenote een inkomen heeft uit een tewerkstelling, dat kinderbijslag wordt ontvangen en dat het gezin niet ten laste is van het OCMW – had dienen in aanmerking te nemen dat er financiële problemen waren of dat zijn gezin bij zijn vertrek naar Nigeria in financiële problemen zou komen.

In tweede instantie voert verzoeker aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat hij tijdens een verblijf in Nigeria contacten zou kunnen onderhouden met zijn gezin. In dit verband kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te herhalen dat de door verzoeker aangebrachte informatie, die hij trouwens niet voegde bij zijn aanvraag tot gezinshereniging, niet toelaat te concluderen dat er totaal geen communicatie tussen België en Nigeria mogelijk is.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij niet naar Nigeria kan terugkeren omdat het gevaarlijk is in dat land moet opnieuw worden geduid dat verzoeker deze argumentatie niet aanbracht als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van verweerder dus niet kon worden verwacht dat hij hieromtrent een standpunt zou innemen. Verder moet, ten overvloede, nogmaals worden gesteld dat reisadviezen en stukken die wijzen op gevaarlijke situaties in bepaalde regio's in Nigeria niet toelaten vast te stellen dat verzoeker niet in een veilige regio in dat land kan verblijven terwijl zijn aanvraag tot gezinshereniging wordt behandeld.

Verzoeker geeft ook te kennen niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding van het gezin, maar toont, door uiteen te zetten dat de wetgever verweerder verplicht om binnen een maximumtermijn een beslissing te nemen over een aanvraag tot gezinshereniging en dat deze termijn negen maanden bedraagt en twee maal kan worden verlengd, niet aan dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is. Er zijn geen redenen, laat staan bewijzen, die toelaten te concluderen dat verweerder niet, zoals in artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet is bepaald, “zo snel mogelijk” zal beslissen inzake een eventuele aanvraag tot gezinshereniging die door verzoeker bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger kan worden ingediend.

De uiteenzetting van verzoeker geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder de hem voorgelegde stukken verkeerd heeft beoordeeld of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.3. Gelet op wat reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel en de vorige onderdelen van het middel en nu de eerste bestreden beslissing daarenboven op zich geen wijziging inhoudt van verzoekers administratieve situatie kan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

4.2.2.4. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden kan het volstaan te duiden dat de eerste bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is en voormeld wetsartikel derhalve niet van toepassing is, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze het geschonden zou kunnen zijn.

4.2.2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt voorts slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht tot wettigheidsstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.2.6. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of dat hij deze beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid, zodat ook niet kan worden geconcludeerd het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

4.2.2.7. Verzoekers uiteenzetting in zijn tweede middel geeft ook geen aanleiding tot het besluit dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK